

deslige have været saa uheldige, at Standsningen vilde have foregaaet, selv om Banen havde været en Statsbane, det skal jeg ikke udtale mig nærmere om, men jeg har kun fundet, det var meget mærkverdigt, at medens, saa vidt mig bekendt, Statsbanerne eller alle de øvrige Baner her i Danmark vare i Drift, var denne store Hovedlinie fra Kjøbenhavn til Berlin over Gjedser stoppet i flere Dage, og Udlændinge, som vare her, søgte sig i højeste Grad forundrede over, at en saadan Linie kunde standses under saadanne Forhold, hvor ingen andre Baner, saa vidt mig bekendt, vare standsede. — Der kunde fremdrages adskillige flere Grunde, hvorfor jeg mener, at det er heldigt, at Staten driver Banerne og ikke overlader det til private; men jeg skal unblade at gøre det af Hensyn til Tiden og kun henstille til det eventuelle Udvalg, at den Paragraf, som handler om Vortforpagtningen, kommer til at bortfalde. Jeg tror ikke, det skrider mod den Tanke, der gaar gennem Lovforslaget, idet jeg ser, at det i § 8 er forudsat, at Staten selv kan komme til at drive Banerne, ligesom der ogsaa er forudsat det samme i Motiverne, samt at Staten har en Ret til, naar denne Bane bliver anlagt, at overtage Driften af Banestrækningen fra Faaborg til Ringe. Jeg ønsker, at Staten gør Brug af denne Ret med Hensyn til Ringe—Faaborg-Banen, og at Staten selv driver den projekterede Bane fra Ringe til Nyborg.

Til Slutning skal jeg kun gøre nogle ganske korte Bemærkninger med Hensyn til Lovforslagets § 7, som jeg ikke benyttede Besligheden til at udtale mig om ved Behandlingen af det foregaaende Forslag. Der er blevet fremført fra anden Side som et Motiv til at laane Penge til Anlægget af Jærnbaner, at Statskassen har saa store Udgifter, og at der forestaar betydelige Udgifter til forskellige Reforme. Jeg har imidlertid et noget andet Syn paa, hvorledes Statskassen i dens nuværende Skikkelse er stillet overfor de store Reformspørgsmaal. Naar man ser paa de sidste Aars Finanslove, vil man se, at der paa hver af disse er et betydeligt Understud; man vil endvidere se, at dette Understud er fremkommet ved de militære Foranstaltninger, som Regeringen iværksætter ifølge eller i Henhold til de provisoriske Finanslove, der udstedes hvert Aar. Man vil endvidere lægge Mærke til, at alle disse militære Foranstaltninger erklæres for at være i meget høj Grad modificerede og i saa høj Grad modificerede, at den ærede Krigsminister langt fra er tilfreds med de An-

læg, som ere foretagne af denne Art. Naar jeg ser hen dertil, faar jeg den Opfattelse, at man i Fremtiden kan vente, at der vil blive brugt yderligere Beløb til de samme Formaal, og at det navnlig er til disse Formaal, at de nuværende Midler i Statskassen vilde blive benyttede. Jeg antager, at disse Formaal vilde omtrent komme til at opsluge dem. Naar man ser hen dertil og tillige lægger Mærke til den Fremgangsmaade, som skal benyttes ifølge § 7 i dette Lovforslag og det andet Lovforslag, som vi nylig havde til Behandling, saa følger deraf, at Udbyttet af saadanne Arbejder, som her er Tale om, produktive Arbejder, som ere i Stand til at forøge Statens Velstand, den Indtægt, som kommer der ud af, eller en væsentlig Del af denne Indtægt bliver baandlagt til Forrentning og Afbetaling af disse Statslaan, man her foreslaar. Som Følge deraf har jeg det Syn paa den finansielle Udvikling, at man bruger de Penge, der ere i Statskassen, til militære Foranstaltninger og forhindrer derved Løsningen af de store Reformspørgsmaal i Nutiden; man baandlægger de fremtidige Indtægter, Staten skulde have til Løsning af de samme store Spørgsmaal. Den Maade at gaa frem paa i finansiell Henseende er jeg absolut imod, idet jeg mener, at, hvad Staten burde kaste sig over, er netop Løsningen af de store Reformspørgsmaal, og dertil kunde jeg ønske, at en væsentlig Del af de nuværende Midler i Statskassen benyttes, samt at man ordnede de finansielle Forhold saaledes, at Indtægterne i Fremtiden ikke vare baandlagte, men at man frigør de fremtidige Indtægter, som komme af produktivt Arbejde, saa at man ogsaa derved havde Udset sig til at faa yderligere Midler til Løsningen af disse Reformspørgsmaal. Saaledes som Udviklingen gaar for sig, og som den vil komme til at gaa, naar man laaner Penge til den ene Jærnbane efter den anden, bliver, efter min Formening, Løsningen af disse Spørgsmaal studd ud i en lang uvis Fremtid, idet man bruger Pengene, man har, til uproductive Foranstaltninger, og baandlægger Fremtidens Indtægter; og hvor skal saa Midlerne komme fra til Løsningen af de store Spørgsmaal? Derfor mener jeg, at man ikke bør laane til Jærnbaneanlæg, men benytte de nuværende Midler; derved faa disse en produktiv Anvendelse, som i Fremtiden bringer Overskud og en større Mulighed for at løse Reformspørgsmaalene, end hvis man gaar den modsatte Vej, den Vej, som den høje Regering foreslaar og følger paa sine pro-